

Sygn. akt VII U 279/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Błażejowska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2020 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy D. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania D. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

z dnia 6 lutego 2019 r. nr (...) - (...)07

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 13 września 2018r. do 8 listopada 2018r., od 13 listopada 2018r. do 16 listopada 2018r., od 19 listopada 2018r. do 11 stycznia 2019r., od 14 stycznia 2019r. do 11 marca 2019r.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII U 279/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6.02.2019 r. znak (...) - (...)07 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu D. K. (1) prawa do zasiłku chorobowego od 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r., od 13.11.2018 r. do 16.11.2018 r., od 19.11.2018 r. do 11.01.2019 r. i od 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r.

Powyższej decyzji nie podzielił ubezpieczony wnosząc o jej zmianę poprzez orzeczenie, że niezdolność do pracy z powodu choroby od 14.03.2018 r. do 11.09.2018 r., od 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r., od 13.11.2018 r. do 16.11.2018 r., od 19.11.2018 r. do 11.01.2019 r. i od 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. nie należy uznać w ramach jednego okresu zasiłkowego oraz przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do zasiłku chorobowego od 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r., od 13.11.2018 r. do 16.11.2018 r., od 19.11.2018 r. do 11.01.2019 r. i od 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. Nadto domagał się zasądzenia kosztów postępowania, a w przypadku ewentualnych kosztów sądowych i kosztów procesu o nieobciążanie nimi ubezpieczonego z uwagi na sytuację materialną, ekonomiczną i życiową. Ubezpieczony jest jedynym żywicielem rodziny od 13.09.2018 r. pozostaje bez zasiłku chorobowego, a dodatkowo od 2.02.2019 r. bez zatrudnienia. Posiada na swoim utrzymaniu żonę i dwoje niepełnosprawnych dzieci. W uzasadnieniu wskazał, że organ rentowy uznał, że niezdolność do pracy od 14.03.2018 r. do 11.09.2018 r., od 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r., od 13.11.2018 r. do 16.11.2018 r., od 19.11.2018 r. do 11.01.2019 r. i od 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. należy uznać w ramach jednego okresu zasiłkowego. Organ rentowy przy tym wydał dwie decyzje. Pierwszą z nich była decyzja z dnia 6.11.2018 r. w której uznał, iż między okresem niezdolności 14.03.2018 r. do 11.09.2018 r., a okresem od 13.09.2018 r. do 8.11.2018

r. nie było przerwy, gdyż zaświadczenie o niezdolności zostało wystawione w dniu 12.09.2018 r. Organ rentowy tym samym przyjął, iż w dniu 12.09.2018 r. ubezpieczony był niezdolny do pracy, a zatem nie została zachowana minimum jednodniowa przerwa by rozpocząć nowy okres zasiłkowy. W kolejnej decyzji z dnia 6.02.2019 r. organ rentowy wskazał, iż zgodnie z opinią Zastępcy Głównego Lekarza Orzecznika II Oddziału ZUS w W. z dnia 18.12.2018 r. choroby powodujące niezdolność do pracy w okresie od 14 marca 2018 r. do 18 grudnia 2018 r. z przerwami są chorobami współistniejącymi. Zatem po 182 dniach pobierania zasiłku chorobowego, od dnia 13.09.2018 r. zasiłek ten się nie należy. Powód przedstawił choroby występujące w poszczególnych okresach wpływające na jego niezdolność do pracy. Były to: 11.09.2017 r. – 11.03.2018 r. nerwica/depresja, 14.03.2018 r. – 11.09.2018 r. niedoczynność przysadki, 13.09.2018 r. – 8.11.2018 r. nerwica/depresja, 13.11.2018 r. – 16.11.2018 r. grypa jelitowa, 19.11.2018 r. – 11.01.2019 r. – niedoczynność przysadki, 14.01.2019 r. – 11.03.2019 r. zespół pasma biodrowo piszczelowego. Ubezpieczony wskazał, iż pomiędzy następującymi niezdolnościami występowały przerwy, co powoduje, iż okres zasiłkowy po każdej przerwie powinien być liczony na nowo. Podkreślił, iż niezdolności od pracy w okresie od 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r. spowodowane są inną chorobą niż niezdolności od 14.03.2018 r. do 11.09.2018 r. Nadto w dniu 12.09.2018 r. był to jego dzień wolny od pracy, w którym w godzinach wieczornych udał się do lekarza. Zgodnie z wystawionym zwolnieniem, jego niezdolność do pracy była orzeczona od następnego dnia tj. 13.09.2018 r.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

D. K. (1) był zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. od dnia 15.04.2011 r. do dnia 1.02.2019 r.

/bezsporne/

Ubezpieczony z uwagi na dolegliwości ze strony układu endokrynologicznego, niedoczynności przysadki pozostawał niezdolny do pracy korzystając z wynagrodzenia chorobowego i zasiłku chorobowego od dnia 14.03.2018 r. do dnia 11.09.2018 r. (182 dni). W dniu 12.09.2018 r. korzystał z dnia wolnego od pracy przeznaczonego na opiekę nad dzieckiem. W godzinach wieczornych udał się do lekarza psychiatry, który leczył go od 12.09.2017 r. na zaburzenia depresyjne. W tym dniu lekarz wystawił ubezpieczonemu zaświadczenie o niezdolności do pracy od dnia 13.09.2018 r. do dnia 8.11.2018 r.

W dniu 9.11.2018 r. D. K. (2) korzystał z urlopu na żądanie. Kolejne dwa dni były nie pracujące dla ubezpieczonego. Następnie powód był niezdolny do pracy od 13.11.2018 r. do dnia 16.11.2018 r. z powodu grypy jelitowej. Kolejne dwa dni przypadające na sobotę i niedzielę były nie pracujące dla ubezpieczonego. Od dnia 19.11.2018 r. do dnia 11.01.2019 r. D. K. (2) ponownie przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby endokrynologicznej, niedoczynności przysadki. Po dwóch dniach przerwy przypadających na sobotę i niedzielę wystąpiła kolejna niezdolność do pracy z powodu zespołu pasma biodrowo piszczelowego trwająca od 14.01.2019 r. do dnia 11.03.2019 r.

/bezsporne, nadto zaświadczenie lekarza psychiatry k. 16, oświadczenie lekarza psychiatry k. 17, zaświadczenie lekarza endokrynologa k. 18 – 19, świadectwo pracy k. 20-21, zaświadczenie internisty k. 32 /

Odwołujący się leczy się na zaburzenia lękowo - depresyjne od dnia 12.09.2017 r. Z tego też powodu korzystał z licznych zwolnień lekarskich. Leczenie farmakologiczne przynosiło okresową poprawę zdrowia u D. K. (1). Nadto u ubezpieczonego rozpoznano guz w przysadce tzw. mikrogruczolak powodujący niedoczynność przysadki oraz zaburzenia stawów biodrowych koksartroza.

/historia choroby k. 22-25, 26-31, 32-43, 44-50/

W opinii biegłego w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii niezdolność do pracy w dniach 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. dotyczyło schorzenia ortopedycznego, a mianowicie kod (...) 10 – (...) zmiany zwyrodnieniowe stawów biodrowych i nie ma związku z poprzednimi jednostkami chorobowymi.

/opinia biegłego k. 75-76/

Biegły endokrynolog w opinii z dnia 30.01.2020 r. stwierdził, że choroba endokrynologiczna występująca u odwołującego się oznaczona, jako niedoczynność przysadki dotyczy innego narządu i układu niż schorzenie psychiatryczne, ortopedyczne czy infekcja przewodu pokarmowego. Niezdolność do pracy w dniach 14.03.2018 r. – 11.09.2018 r. i 19.11.2018 r. -11.01.2018 r. była spowodowana niedoczynnością przysadki była to inna choroba niż choroby powodujące niezdolność do pracy w dniach 13.09.2018 r. – 8.11.2018 r. schorzenie psychiatryczne; 13.11.2018 r. – 16.11.2018 r. – prawdopodobnie infekcja w zakresie przewodu pokarmowego i 14.01.2019 r. – 11.03.2019 r. – schorzenie ortopedyczne. Zdaniem biegłego ubezpieczony mógł odzyskać zdolność do pracy w dniu 12.09.2018 r., badanie lekarskie poprzedzające ostateczne orzeczenie było wystawione w dniu 4.09.2018 r., a zatem krótki okres orzeczenia sugeruje poprawę i możliwość powrotu do pracy po dobnie po stosunkowo krótszym leczeniu w dniach 20.11.2018 r. – 11.01.2019 r.

/opinia biegłego k. 95-96/

U ubezpieczonego biegły z zakresu psychiatrii rozpoznał zaburzenia lękowo – depresyjne. Zaburzenia te zdaniem biegłego nie mają związku z chorobą, z powodu, której leczy się u endokrynologa. W dniu 12.09.2018 r. był zdolny do pracy, ponieważ do lekarza zgłosił się w godzinach wieczornych.

/opinia biegłego psychiatry k. 113-114/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem pomiędzy stronami było to, że D. K. (1) w ww. okresach był niezdolny do pracy. Strony w niniejszej sprawie są zgodne w tym zakresie i podają, że odwołujący w tych okresach przebywał na zasadnych zwolnieniach, a spór pomiędzy stronami w rzeczywistości dotyczy tego czy podczas tych zwolnień D. K. (1) chorował na tą samą czy inną chorobę i w związku z tym otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Wnioskodawcy przyznawano prawo do zasiłku chorobowego do dnia 11 września 2018 r, kiedy to organ rentowy uznał, iż wyczerpał on prawo do tego świadczenia w związku z zakończeniem 182 dni okresu zasiłkowego.

Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368 z późn. zm.) Art. 9 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ww. ustawy. Zgodnie z art. 9 ust. 2 ww. ustawy do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy” (art. 9 ust. 2 ww. ustawy) oznacza ustanie niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym (vide- uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 7/09). Oznacza to, że jeżeli między okresami orzeczonych niezdolności do pracy ubezpieczony nie odzyskał zdolności do pracy - okresy niezdolności do pracy przypadające przed przerwą i po przerwie zlicza się do jednego okresu zasiłkowego. W takim przypadku rozpoczęcie kolejnego okresu zasiłkowego nie jest możliwe. Ubezpieczony może zaś złożyć wniosek o świadczenie rehabilitacyjne lub rentę. Sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych. Jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru

czasowego (przemijającego). Istotny jest tu czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana, jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa od 60 dni /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124/.

W niniejszej sprawie okres niezdolności D. K. (1) do pracy trwał od 11.09.2017 r. do 11.03.2018 r. z powodu schorzenia nerwicy/depresji. Kolejna niezdolność od 14.03.2018 r. do 11.09.2018 r. spowodowana była schorzeniem niedoczynności przysadki. Następnie D. K. (1) dnia 12.09.2018 r. korzystał z urlopu przeznaczanego na sprawowanie opieki nad dzieckiem. W godzinach wieczornych udał się do lekarza psychiatry, który wystawił mu zwolnienie od dnia 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r. Organ rentowy w decyzji z dnia 16.11.2018 r. uznał, iż choroby wywołujące niezdolność do pracy w podanych okresach są różne. W ocenie organu, skoro lekarz psychiatra wystawił zaświadczenie w dniu 12.09.2018 r. to znaczy, że już w tym dniu ubezpieczony był niezdolny do pracy. Tym samym, zdaniem organu rentowego nie została zachowana minimum jednodniowa przerwa pomiędzy wskazanymi okresami i nie otworzył się dla ubezpieczonego nowy okres zasiłkowy. Stanowisko organu rentowego, w ocenie Sądu jest błędne.

Przez określenie "nieprzerwana niezdolność do pracy" należy rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Innymi słowy pracownik jest niezdolny do pracy "bez przerwy" i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast, jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy (jest nieprzerwana) - to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to, czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. Jeśli chodzi o kwestię odzyskania zdolności do pracy z dniem 12 września 2018 r., to w ocenie sądu nie ma podstaw do przyjmowania, by odwołujący tej zdolności miał nie odzyskać. Tego dnia korzystał z dnia wolnego od pracy na opiekę nad dzieckiem, potwierdza to dokumentacja od lekarza, który w tym dniu przeprowadził badanie. Lekarz ten złożył nadto pisemne oświadczenie, z którego wynika, że D. K. (1) stawiał się u niego w godzinach wieczornych po godzinach pracy. Ostatecznie potwierdziła to również biegła w swojej opinii. Charakter schorzeń psychiatrycznych, na które cierpi odwołujący, nie powoduje permanentnej niezdolności do pracy. Organ rentowy nie wykazał, aby odwołujący był niezdolny w tym dniu do pracy, a skoro tak, nie ma podstaw do wykluczania stanowiska odwołującego, że tą zdolność z dniem 12 września 2018 r. odzyskał.

W tym miejscu należy odnieść się do treści § 7 rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędu w zaświadczeniu lekarskim (Dz. U. z 2015 r. poz. 2013) który przewiduje możliwość wystawiania przez lekarza zwolnienia od dnia następującego po dniu badania. Praktyką jest, że zwolnienia lekarskie są wystawiane od dnia następnego po dniu badania, jeżeli pacjent zgłosi się do lekarza po zakończeniu swego dnia pracy. I taka praktyka jest właściwą, bo za dzień wizyty u lekarza pacjent ma wypłacone wynagrodzenie, a więc nie może za ten sam dzień uzyskać zasiłku chorobowego. Z tych względów nie ma podstaw do stwierdzenia, że wnioskodawca był dnia 12.09.2018 r. nadal niezdolny do pracy. Sąd pragnie przywołać opinię biegłego psychiatry, w której ten wykazał, że skarżący był tego dnia zdolny do pracy, natomiast organ rentowy nie przeprowadził w tym zakresie żadnego dowodu medycznego, a jedynie występował o informacje do lekarza.

Organ rentowy zakwestionował powyższą opinię sądowo – psychiatryczną i wniósł o sporządzenie opinii uzupełniającej celem odniesienia się do zarzutów Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału, załączonych do tego pisma (pismo z dnia 2.07.2020r.).

Sąd wniosku tego nie uwzględnił uznając, że biegły odpowiedział na postawione mu pytania co do zdolności odwołującego się do pracy w spornym okresie. Nadto pozostały materiał dowodowy w postaci dokumentacji medycznej i orzeczniczej zawiera informacje na ten temat. Fakt, że odwołujący się w dniu 12.09.2018 r. była na wizycie u lekarza go leczącego i zgłaszał dolegliwości, nie dowodzi, iż był w tym okresie niezdolny do pracy. Jak wynika z

oświadczenia lekarza psychiatrii M. K. pacjent zgłosił się w godzinach wieczornych. Potwierdzeniem powyższego faktu jest również to, że lekarz po przeprowadzonych badaniach doszedł do przekonania, że wystawienie zaświadczenia o niezdolności do pracy w tym dniu jest bezprzedmiotowe i uznał za słuszne orzec o niezdolności od następnego dnia. Zdaniem Sądu zarzuty organu rentowego są zbyt daleko idącą ingerencją w sferę uprawnień lekarza prowadzącego, a nadto nieuzasadnionym podważaniem jego kompetencji.

Z tych względów Sąd przyjął, że ubezpieczony dnia 12 września 2018 r. był zdolny do pracy, a kolejna niezdolność do pracy z innej przyczyny niż choroba endokrynologiczna powstała dnia 13 września 2018 r. Z tego zaś względu Sąd meriti opierając się na treści art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368), wykoncytował, że należy przyjąć, że otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Kolejny okres niezdolności do pracy przypadał zatem od dnia 13.09.2018 r. do 8.11.2018 r. z powodu nerwicy/depresji, następnie od 13.11.2018 r. do 16.11.2018 r. z powodu grypy jelitowej, od 19.11.2018 r. do 11.01.2019 r. wywołane schorzeniem endokrynologicznym i ostatni okres niezdolności od dnia 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. z powodu zespołu pasma biodrowo – piszczelowego. Decyzją z dnia 6.02.2019 r. organ rentowy uznał, iż niezdolność do pracy od dnia 14.03.2018 r. do dnia 11.03.2019 r. wynikają z chorób współistniejących, a tym samym okres zasiłku chorobowego wyczerpał się w dniu 11.09.2018 r. Organ stanął tym samym na stanowisku, iż zachodziła okoliczność, o której mowa art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Zgodnie z powołanym przepisem do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Niezdolność ową, zgodnie ze stanowiskiem judykatury, należało traktować, jako wywołaną tą samą chorobą. Pojęcia, bowiem "ta sama choroba" użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...), gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt . I BU 14/11, LEX 1215397, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. sygn. akt II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124/. W innym wyroku SN z dnia 5 maja 2016 r., II BU 4/15, Sąd wskazał, że ratio legis wprowadzenia do przepisu pojęcia "ta sama choroba" nakazuje objąć tym terminem wszystkie schorzenia dotyczące tego samego organu lub układu wchodzącego w skład organizmu człowieka. Dlatego w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. za tą samą chorobę uznano zaburzenia pracy nerek i schorzenie układu moczowego. Oznacza to, że zakres "lokalizacyjny" został zakreślony szeroko, nie ogranicza się on do wybranych narządów, ale rozciąga się również na ich zespół, połączony w układ umożliwiający realizowanie określonych funkcji życiowych. Innymi słowy, może się też zdarzyć, że mimo różnych numerów statystycznych podanych na dwóch zaświadczeniach lekarskich, dolegliwości, które spowodowały niezdolność do pracy, były wywołane jedną chorobą. Nie może jednak zostać pominięte, że w art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej mowa o tej samej chorobie, która w ciągu kolejnych 60 dni od ustania poprzedniej niezdolności do pracy spowodowała niezdolność do pracy, a nie o współistnieniu chorób. Co prawda, Sąd Najwyższy w wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt II BU 4/15 stwierdził, że zwrot ta sama wyznacza związek między poszczególnymi schorzeniami, niemniej nie można utożsamiać tego z "chorobą współistniejącą", które to sformułowanie nie jest zwrotem normatywnym.

Wobec powyższego, nie sposób stwierdzić, że, w tym przypadku, niezdolności do pracy, które wystąpiły w spornych okresach, dotyczyły tego samego organu lub układu wchodzącego w skład organizmu człowieka. Identyfikacja schorzenia należy, bowiem skojarzyć z dysfunkcją organizmu, która dotyka "lokalizacyjnie" tego samego zespołu narządów.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w niniejszej sprawie zostały wydane trzy opinie biegłych specjalistów z dziedziny: psychiatrii, endokrynologii i ortopedii, a Sąd uznał te opinie za prawidłowe. Biegły z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii dokonał analizy dokumentacji medycznej, przeprowadził własne badanie wnioskodawcy i wyprowadził prawidłowe wnioski. Biegły ostatecznie stwierdził, że niezdolność w okresie od dnia 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. dotyczące schorzenia ortopedycznego nie ma związku z poprzednimi jednostkami chorobowymi. Z kolei biegły endokrynolog w opinii z dnia 30.01.2020 r. podkreślił, iż niezdolność do pracy w dniach 14.03.2018 r. – 11.09.2018 r. i 19.11.2018 r. – 11.01.2018 r. była spowodowana niedoczynnością przysadki i była to inna choroba niż choroby powodujące niezdolność do pracy w dniach 13.09.2018 r. do 16.11.2018 r. (infekcja w zakresie przewodu pokarmowego) i 14.01.2019 r. do 11.03.2019 r. – schorzenie ortopedyczne. Biegły wskazał, iż choroba endokrynologiczna niedoczynności przysadki dotyczy innego narządu i układu niż schorzenie psychiatryczne, ortopedyczne czy infekcja przewodu pokarmowego. Także biegły z zakresu psychiatrii w swojej opinii z dnia 15.06.2020 r. wykluczył związek choroby endokrynologicznej z chorobą psychiatryczną u D. K. (1). W ocenie Sądu opinie te nie budzą najmniejszych wątpliwości, albowiem niedoczynność przysadki upośledza układ dokrewny, depresja jest chorobą natury psychicznej, zespół pasma biodrowo – piszczelowego dotyka układu kostnego, natomiast grypa jelitowa układu pokarmowego. Posiłkując się historią chorób, ale także zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego można stwierdzić, że wymienione schorzenia to różne jednostki chorobowe, dotyczące różnych układów i narządów ciała człowieka. Z tego względu choroby te naruszają różne funkcje życiowe i z pewnością nie są ani tą samą chorobą ani nie są chorobami współistniejącymi.

Sąd nie podzielił stanowiska organu rentowego zaprezentowanego w zaskarżonej decyzji, że odwołujący się nie nabył prawa do nowego okresu zasiłkowego od 13.09.2018r., albowiem niezdolności do pracy spowodowane były różnymi chorobami.

Sąd doszedł do tego wniosku w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy a przede wszystkim opinii biegłych sądowych oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że sporządzone w sprawie opinie biegłych lekarzy z zakresu endokrynologii, ortopedii i psychiatrii stanowiły wiarygodny dowód w sprawie i dają podstawę do ustalenia, że w okresie niezdolności do pracy D. K. (1) występujące choroby były różnymi chorobami dotykającymi odmiennych układów. Opinie te zostały wydane przez lekarzy specjalistów mających szeroką wiedzę oraz doświadczenie zawodowe i orzecznicze. Zawierają one rzeczową, logiczną i spójną argumentację.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że stanowisko organu rentowego wyrażone w zaskarżonej decyzji nie jest prawidłowe, ponieważ odwołującemu się przysługiwał zasiłek chorobowy w spornym okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji z dnia 6.02.2019r.

Z tych względów Sąd na podst. art. 477¹⁴§ 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres.

SSR Katarzyna Błażejowska